

Nuenens Mannenkoor maakt furore in Dublin
(Wat niet in de krant stond, en niet in de Kwartnoot paste)

Voor Wim van Rooij was donderdag 4 oktober 2007 de luchtdoop. Hij mocht het dichtste bij de piloot zitten. Iedereen was ruim op tijd om de belachelijk strenge controle op het vliegveld te doorstaan.

In het vliegtuig probeerden nog enkele van de andere passagiers kaartjes te reserveren. Helaas moesten we ze teleurstellen. In het ED had namelijk gestaan dat de zaal van 600 personen compleet uitverkocht was.

Toen we in Dublin aankwamen konden we geen bus vinden. Er stond wel een mannetje met een bordje met MMF erop. Dankzij de fonetische verwennerij die Lex ons met Music Time bezorgt kent niemand de echte schrijfwijze van Ierse woorden. We liepen hem straal voorbij. Later bleek dat MMF gewoon uitgesproken kan worden als NMK.

Afijn, hij bracht ons met zijn bus naar het backpackershotel in Dublin, alwaar de eerste verrassing wachtte. Keuze was er niet voor slaappleatsen. De reisorganisatie had beslist wie op een tweepersoonskamer in een tweepersoonsbed mocht slapen, en wie op een tweepersoonskamer met 9 man om de 5 stapelbedden mocht vechten.

Tweepersoonskamer is niet gelogen, tenslotte kreeg je ook maar 2 handdoeken per kamer.

Van het eerste diner in O'Sheas, onze stamkroeg, herinner ik me nog dat de bierglazen groter waren dan de borden, en dat we ons afvroegen hoe ze van een saus met zo'n akelige kleur toch nog een redelijke smaak konden maken.

De donderdagavond werd door de meesten gebruikt om de stamkroeg te verruilen voor het Stratums Eind van Dublin. Temple Bar heet dat, Opvallend is dat in bijna alle kroegen live muziek gemaakt wordt. En zanger, een viool, een tokkelinstrument (gitaar, mandolie of banjo). Ook opvallend was dat in de pub waar louter traditional Irish Music gespeeld wordt, ook de hit van de beroemde Ier Father Abraham door het hele publiek meegegalmd was.

De door Jacq Coolen beloofde sluitingstijd van onze stamkroeg was 1 uur. Gelukkig hield de barkeeper zich daar niet aan, zodat we al voor 12 uur konden gaan genieten van de verrassingen van de slaapkamers.

Het ontbijt was zeer luxe. Iedereen die het advies van Ed Neerhof volgde en om 'the whole market' vroeg kreeg ei, witte bonen, bacon, tomaat en worst. Verder was er toast, cornflakes, zoete broodjes en verschillende soorten jam.

Vrijdagochtend begon het officiële programma. Een ontvangst op het stadhuis door de Lord Mayor, de gekozen burgemeester van Dublin. Hij verwelkomde ons en onze eigen Lord Mayor William Lightfoot. Nadat door deze twee aanvoerders de vaantjes waren uitgewisseld, Nuenens glasvezelnet, Eindhovens industrie, en Neerlands Vincent van Gogh werden opgehemeld, en onze voorzitter het 10 jarig bestaan memoreerde, hebben we de 2 volksliederen gezongen. Ongetwijfeld hebt u van deze ontvangst een verslag gelezen, want naast de pen van uw clubbladredacteur was er meer schrijvende pers aanwezig. De Rond de Linde, Het Eindhovens Dagblad (speciaal in onze reisweek omgedoopt tot ED), en het Dublins Daily News.

Wat de anderen vast niet genoteerd hebben, was dat de Lord Mayor met omfloerste stem zei dat hij het zo geweldig vond dat een buitenlands koor de Ierse versie van Sjenefienefan zong.

De hapjes in het gemeentehuis waren kwalitatief zo goed dat de lunch bij O'Sheas als matig omschreven kan worden.

Eind van de middag werd koers gezet naar de St. Pauls, een klein kerkje in het dorp Glenageary, 20 kilometer van Dublin. Naast deze kerk staat een wangedrocht van een parochiehuis, maar o wat bleken de parochianen later die avond daar trots op te zijn. Een projectontwikkelaar die appartementen van het parochiehuis wil maken zou in Glenageary geen schijn van kans maken.

In de kerk werd door NMK en door onze gastheren het Dublin Welsh Male Voice Choir ingezongen. De Ieren hebben een andere opstelling dan wij. De tenoren staan in het midden. Dat dit een slimme keuze is bleek bij het inzingen. Aan de kant waar bij ons de heldentenen staan, verging je de hele middag van de stank. Gelukkig slaagden we er voor het concert in een van de glas-in-lood ramen voor het eerst in 200 jaar uit het lood te krijgen.

Naast de eerste tenoren waren ook de Nuense koorbobo's van slag. Het bleek namelijk dat de soliste helemaal niet wist dat ze samen met ons de Vergine en het Monnikenkoor moest zingen. Een dirigent die nerveuzer rondloopt dan normaal, een reisorganisator die de hele tijd zijn map kwijt is, en een voorzitter die even zijn stralende humeur kwijt is, maakte dat het goed uit kwam dat we tea en sandwiches mochten gaan eten in hun Vank. Na het eten kwamen ze erachter dat in het ED soms onwaarheden staan. Stond daar te lezen over een volledig uitverkochte zaal van 600 mensen, in werkelijkheid stonden er maar 200 stoelen. En 5 minuten voor aanvang van het concert was daar pas 10% van bezet. Gelukkig kwamen er nog 100 Ieren op het laatste nippertje, zodat we toch een redelijk volle kerk hadden.

Onze journalist Roland Duivis had aan het begin van de reis gemeld dat ie niet zo veel met koormuziek heeft. Nou, dat hebben wij weten te veranderen. Onze Creation en Otsje Nasj hebben we namelijk schitterend gezongen. Hij is daar blijkbaar zo van onder de indruk geraakt dat we verder op zanggebied niks verkeerd meer konden doen.

Ook de rest van het concert ging heel behoorlijk.

Het was duidelijk te horen dat wij veel mooiere bassen hebben dan de Ieren, en de liedjes die we samen zongen met de gastheren waren indrukwekkend door het grote aantal zangers, en door de vonk die op het publiek over sloeg. Hier staat me nog bij dat 'All through the night' heel mooi klonk. Kortom een schitterend concert. De opbrengst van het concert, en de CD verkoop van de Ieren gaan naar een ziekenhuis in Oeganda. Ik vind dat de 100 euro die wij daaraan bijdragen daarbij schril afsteken.

De soliste kende de partij van het Monnikenkoor die ze met ons moest zingen niet, maar de huwelijksballade die ze in de volkstaal zong was heel indrukwekkend. Als ik niet getrouwd was wist ik het wel....

Na afloop werden we ontvangen in de Vank van Glenageary. De 85 jarige koster met pacemaker had de vicar al gewaarschuwd dat de Dutchmen 's middags alle sandwiches hadden opgemaakt, en dus nu ook wel alle wijn zouden opkrijgen. Dat dit niet lukte kwam alleen maar doordat we de bus moeten halen voor de derde helft tegen de Ieren. Het concert hebben we op punten gewonnen. Wat eigenlijk zeker zo'n grote prestatie is dat we het zingen in de kroeg maar nipt hebben verloren. Zoals je weet staan de eilandbewoners erom bekend dat ze massaal samen zingen, en we vreesden dat ons 'Juliana' daar maar povertjes bij af zou steken. We hebben ons kranig geweerd, ook dankzij de steun van Roland de journalist, Ron en Theo onze slapende leden, en

natuurlijk William Lightfeet. Ik ben benieuw of onze gastheren vanaf dit jaar Nie Knieze Nie Zeure op hun repertoire nemen, ze zongen het met veel overgave.

Veel te vroeg moesten we weer terug naar Dublin waar we meer mochten genieten van de beklimming van de stapelbedden, en de onrustige ademhaling die daar de rest van de nacht het gevolg van was.

Het nadeel van de reisorganisator op je kamer hebben is dat hij voor acht uur 's morgens al aan gaat. Zelfs als het officiële programma zegt dat pas om 12 uur in de kathedraal verzameld hoeft te worden. Deze St. Patrick's Cathedral hadden we een paar uur afgehuurd om een inloop concert te geven. In de praktijk bleek het publiek vooral vlug door te lopen. Slechts een handjevol mensen bleven langer dan 2 liedjes luisteren. Wat heel aardig was, dat de Lord Mayor het hele concert pontificaal op de eerste rij zat. Blijkbaar was het de dag daarvoor door hem niet gespeeld dat hij ons optreden waardeerde.

Wat ik slecht vond, was dat er maar 1 Welsh Male Voice Choir lid aanwezig was. Het smoesje dat ze een hangover hadden gold voor ons namelijk net zo.

Geweldig gezongen hebben we daar niet, maar dat hebben we de rest van de middag goed gemaakt. We hebben bij Dublin Castle, de universiteit Trinity College, en bij het standbeeld van Molly Malone een aantal liedjes gezongen. De eerste 2 locaties waren qua akoestiek heel goed. En van alle kanten kwam publiek aanlopen.

Bij het standbeeld was een unieke ervaring. Een drukke winkelstraat, een dorpsgek die met een varkensblaas en allerlei petjes inkomsten probeert te halen uit het Molly Malone standbeeld, en een koor dat mooi zingt. (behalve natuurlijk Molly Malone, want die partij kent bijna niemand). Het werd een enorme volksoptocht. Ik stond dicht bij Anthony Vurblekt, en heb genoten van de show die deze persoon bij het zingen opvoerde, Jammer eigenlijk dat we dit niet langer hebben gedaan dan het zingen in die kathedraal. Blijkbaar hebben sommigen van ons 's nachts toch geslapen. Toen we langs Dublin Castle liepen zei Paul Sluijter dat hij die nacht gedroomd had dat zijn vrouw op die toren met een puntmuts op de uitkijk stond naar haar held op het witte paard. Nadat gesuggereerd werd dat er emmers met pek in het spel zouden zijn werd niets meer over die droom verteld.

Om 19.00 uur was het afscheidsdiner, en het eind van het officiële programma. Voor O'Shea begrippen geweldig eten. Ron de Nooijer werd benoemd tot medisch adviseur van het NMK, de voorzitter, de reisorganisator en onze eigen lord mayor hielden een toespraak, en Rian Gielissen vertelde ons waarom die vrouw voor haar man sla met wortelen bestelde.

Na het eten raakten we aan de praat met een aantal Ierse criminelen. Het blijkt dat Rob Habraken de dubbelganger is van 'The Monk', de maffiabaas van Dublin. Het enige verschil dat zij zagen, is dat Rob niet alleen maar orange juice drinkt. Raar accent hebben ze in Dublin trouwens, een van hen zei tegen mij toen Hein Reinders in het Nederlands een opmerking maakt: "Oi odvoice yor friend not to tolk Dotch, moi friends will shooet yooe if thai think yooe tolk about them." Uiteraard was dit gesprek de enige reden dat we nog even hier weg wilden.

Uitgaan op zaterdagavond in Dublin is speciaal. Zo ontzettend druk, zo ontzettend sletterig geklede vrouwen, zo ontzettend veel bedelaars. En zoals altijd live muziek in de cafés. Die vrouwen hebben ook op straat geen jas aan, de schouders zijn bloot en het decolleté is net zo diep als het alcoholgebruik hoog is.

Uitgaan op zaterdagavond is speciaal omdat de cafés dan tenminste op onchristelijke tijden nog open zijn. Andere dagen is het om kwart voor twaalf in de shoarmatenten drukker dan in de pubs, op zaterdag kan je om 2 uur nog wat te drinken krijgen. Ik ben in Dublin van het idee afgeraakt dat een rookverbod slecht is. Elke pub is rookvrij, elke pub is stampvol. Rokers gaan zonder bier even hun ding doen, en haasten zich terug naar binnen.

Niet alles in Ierland is mooi. Ik zei al ontzettend veel bedelaars, maar het doet ook nog al racistisch aan. Het uitgaanspubliek is 100% blank. Ook achter de bar, en in winkels achter de toonbank werken alleen maar blanken. Chinezen mogen glazen ophalen in pubs, en kamermeisje spelen in hotels. Negers staan op de WC om servetjes uit te delen, of werken als portier of nachtwaker. Ieren die in de laatste 200 jaar naar Amerika zijn geëmigreerd heten nog steeds Ieren. Mensen die sinds de Tweede Wereldoorlog in Ierland zijn gaan wonen heten nog steeds Polen, of Russen, of New Irish (dat zijn dan die glasophalers in cafés).

Na het uitgaan op zaterdagavond was voor de helft van de groep het programma afgelopen. De anderen werden door Jacq Coolen meegenomen naar een whiskystokerij. Jameson is de naam van dit unieke vocht, dat als bijna enige soort ter wereld maar liefst 3 maal geblend wordt, en daarom zo goed is. Op de suggestie van enkele NMK leden om het voortaan vier keer te blenden en daarmee als enige soort ter wereld nog beter te zijn werd door de gids niet ingegaan. Wat blenden is weten we ook niet precies, en terugkomen doen we zeker niet, want toen we aan het eind van de rondleiding wilden zingen werden we naar het trapgat gesnauwd.

Vlak bij deze stokerij was de oudste pub van Dublin. Hier hebben we een goed meal, en een aantal net zo goede andere zaken van de bar gehad. Na het eten zijn een aantal mensen in een rondvaarbus gestapt, een aantal naar een museum gegaan, en een aantal niet.

In het hotel zat een groep Duitsers die zondagavond een concert zouden geven. Weliswaar een gospel concert, maar als echte Nuenenaar moet je alle kansen op cultuur opdoen meepikken. Bijna alle overblijvers zijn in de kerk geweest, de meesten van hen zijn zo'n beetje voor het zingen er weer uit gegaan. Het bleek een mis te zijn, een kwezelige pastoor/dominee en een koor met solozangers die bij ons niet door de ballotage heen zouden komen.

Enige bestuursleden hebben het concert wel uitgezeten. Vanaf deze plaats wil ik de leden van het NMK waarschuwen bij de volgende uitwisseling met een Duits koor eerst na te vragen of het toevallig een gospelkoor uit de buurt van Frankfurt is.

Omdat we eerder van het concert terug waren dan verwacht was er plotseling tijd om te dineren. En verhip: Het is mogelijk om in Dublin smakelijk warm te eten. Blijkbaar hebben wij NMKers een goede neus voor goede restaurants, want toen de eerste groep net het toetje op had, kwam de andere helft van de zondagachterblijvers dezelfde Italiaan binnen.

Nadat de maaltijd weggespoeld was met de nodige lagers en bitters mochten we nog 1 keertje van elkaars nachtrust genieten. De volgende ochtend heeft Jacq Coolen zich verslapen, zodat we pas vanaf half negen herinnerd werden aan de juiste volgorde van het doucheritueel.

Het schijnt overigens dat inmiddels een paar koorleden thuis de slaapkamer verbouwd hebben, om net zo'n romantisch houten stapelbedje aan te brengen als in Dublin. Wat zal

ontbreken is het geloop van 9 kamergenoten die allemaal hun onderbroek en concertmappen in en uit de koffer willen stoppen. Jammer, maar dat genoeg hebben we vast weer bij de volgende concertreis.

Jos Coenen